

[Ernst Schmidt]

Af ministerens svar på spørgsmål nr. 800 fremgår, at luftafprøvning for tæthed af olietanke og dertil hørende forbindelsesledninger ikke er praktisk, idet f. eks. rørledninger kan være utætte for luft uden dermed at være utætte for olie.

Det må derfor være bedre at afprøve væskesystemet ved, at væsken deri sættes under et forholdsvis svagt tryk.

Såfremt denne enkle metode kan anvendes, kan olietankejere let kontrollere, om der finder oliespild sted, og megen sikkerhed på dette område er opnået til gavn for både tankejeere og landets økonomi, hvortil kommer, at det vil være med til at forhindre evt. forureninger.

Besvarelse (3/6 80):

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Ethvert væskesystem kan tæthedsprøves på samme måde som en bils trykkølbersystem, hvis der er tale om et trykssystem. Dette er imidlertid ikke tilfældet for en olietank med tilhørende ledningssystem.

For at metoden skal kunne anvendes, må olietanken med tilhørende ledningssystem derfor omdannes til et trykssystem. Dette kan ske ved, at alle ledninger til tanken afspærrer undtagen én, som så forsynes med en pumpe til etablering af det nødvendige overtryk. Det vil i øvrigt være en forudsætning, således som det også er anført i spørgsmålet, at systemet er helt væskefyldt. Dette kan kun sikres ved, at væsken står op i påfyldnings- og udluftningsrørene.

Der må herefter etableres en afspærring dels på suge- og returledningerne, hvis en sådan ikke findes i forvejen, dels på påfyldnings- og udluftningsledningerne, hvor den ikke findes. Desuden må det anses for miljømæssigt uforvarsligt at tæthedsprøve tanken med olie, som ved en læk under tæthedsprøvningen vil sive ud i undergrunden. Tanken og ledningssystemet må derfor tømmes for olie og fyldes op med vand inden tæthedsprøvningen.

Endelig er der tale om, at metoden – i lighed med andre tæthedsprøvninger – ikke vil give nogen sikkerhed for, at tanken ikke kan blive læk kort tid efter tæthedsprøvningen.

Metoden er således anvendelig, men ikke sikker og slet ikke billig.

I øvrigt kan miljøstyrelsen henvise til sidste afsnit i miljøministeriets svar af 14. maj 1980 på spørgsmål nr. 800, der også var stillet af spørgeren.«

Spm. nr. 849

Til *justitsministeren (22/5 80)* af:

Mimi Jakobsen (CD):

»Kan ministeren bekræfte, at personer, der efter bestemmelserne i lov nr. 118 af 13. april 1938 (sindssygeloven) tvangsindlægges på psykiatrisk hospital, registreres i rigsregistraturen, uden at disse personer i øvrigt har overtrådt grænser, afstukket af lovgivningen, og vil ministeren i bekræftende fald begrunde en sådan registrering i netop dette register samt oplyse, hvilke regler der gælder for en slettelse af registret i disse tilfælde?«

Begrundelse

Det kan virke særdeles betænkeligt at registrere personer på grund af sygdom, hvis karakter endog ikke nødvendigvis er sikkert fastslået, når registreringen finder sted, og uden at der i øvrigt foreligger nogen form for lovovertrædelse eller mistanke derom, og måske uden at registreringen rettes, selv om det senere måtte vise sig, at forudsætningerne for registreringen ikke var opfyldt.

Besvarelse (30/5 80):

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Det centrale kriminalregister omfatter bl. a. et efterforskningsregister, som er et internt arbejdsregister for politiet. I dette register, som efter de gældende sikkerhedsforskrifter kun er tilgængeligt for justitsvæsenet og folketingets ombudsmand, kan optages oplysninger, som i forbindelse med efterforskning, eftersøgninger, anholdelser, detentionsanbringelser m.v. kan være af betydning for den pågældende persons sikkerhed. Også oplysninger af den karakter, som omtales i det stillede spørgsmål, vil kunne optages.

Om sletning af oplysninger i kriminalregistret gælder generelt, at såvel den indberettende myndighed som rigspolitichefen har pligt til at udføre kontrol til sikring af, at der ikke i efterforskningsregistret optages urigtige